

“Ακίνδυνος και Επικίνδυνος Χριστός”: Μια επίκαιρη ομιλία 39 χρόνων του μακαριστού γέροντα Δοσίου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Μιά ομιλία για τα Χριστούγεννα του μακαριστού γέροντος Δοσιθέου, επίκαιρη όσο ποτέ άλλοτε, αν και εκφωνήθηκε πριν 39 χρόνια.

Ακολουθεί ολόκληρη η ομιλία που εκφωνήθηκε στο Καρπενήσι το 1984 και είχε τίτλο: “Ακίνδυνος και Επικίνδυνος Χριστός”:

Όσο πλησιάζουν οι έορτες τῶν Χριστουγέννων, τόσο ὁ λεγόμενος δυτικὸς κόσμος (καὶ ἐμεῖς τρέχοντας ἀπὸ πίσω λαχανιασμένοι νὰ προλάβουμε τὸ τελευταῖο βαγόνι γιὰ νὰ μὴ φανοῦμε καθυστερημένοι καὶ ὀπισθοδρομικοὶ ἀνατολίτες), τόσο, λοιπόν, ὁ λεγόμενος δυτικὸς κόσμος θὰ προετοιμάζεται νὰ ἐορτάσει Χριστούγεννα ἄνευ Χριστοῦ. Μουσικὲς, δῶρα, διακοπές, δεξιώσεις, συναυλίες, ἐπισκέψεις, χιόνια, ἐξορμήσεις, τραπέζια, λιχουδιές, συγκινήσεις, παιχνίδια, παρέα, ξεκούρασις. Θὰ ἐορτάσουμε καὶ πάλι τὰ Χριστούγεννα. Παντοῦ διακοσμήσεις, δένδρα

Χριστουγεννιάτικα, χαρές και πανηγύρια. Παντοῦ φάτνες με ἄχυρο, ζωάκια, ποιμένες, ἀγγέλους, γιρλάντες, φῶτα. Μιὰ νέα γυναῖκα καὶ ἕνας ἄνδρας σὲ λατρευτικὴ στάσι, προφανῶς ἡ Παναγία καὶ ὁ Ἰωσήφ, καὶ στὸ μέσον ἕνα κουκλάκι ξανθό, στρουμπουλό, χαμογελαστό, με ἀνοιχτὰ χεράκια καὶ γαλανὰ ματάκια, τὸ Θεῖον Βρέφος (ἂν καὶ ὁ Χριστὸς ὡς σημίτης κατὰ τὴν ἀνθρώπινη φύσι Του κάθε ἄλλο παρὰ ξανθὸς καὶ γαλανομάτης ἦταν). Ὅλα ὠραῖα, ὅλα χαρούμενα, ὅλα καλά, βολεμένα μέσα στὴν ἐμπορικὴ κίνησι τῶν μεγάλων δρόμων, μέσα στὸν φαῦλο κύκλο τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας.

Καὶ ὅταν οἱ γιορτὲς περάσουν, ὅταν τὰ φῶτα σβήσουν καὶ ὅταν οἱ φάτνες διαλυθοῦν, τότε τὸ στρουμπουλὸ κουκλάκι θὰ μπῇ σὲ κάποιο κουτὶ ὅπως-ὅπως γιὰ νὰ ξαναχρησιμοποιηθῇ τὸν ἐπόμενο χρόνο σὰν κράχτης τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος ἢ σὰν ὁμορφο, γραφικὸ καὶ ἀπαραίτητο «ἄξεσουάρ» τῶν ἐορταστικῶν ἡμερῶν στὸ σαλόνι μας, ἢ στὴν πλατεῖα τῆς γειτονιάς μας.

Καὶ τί μένει; Τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε. Μένει, ἴσως, μιὰ ὠραιοποιημένη μνήμη παιδικῶν χρόνων, ἀνακατεμένη με πολὺ παραμῦθι. Μένει ὁ ἀκίνδυνος Χριστός, τόσο ἀκίνδυνος ὅσο τὸ κουκλάκι τῆς Χριστουγεννιάτικης βιτρίνας. Τόσο ἀκίνδυνος ὅσο τὸ κουκλάκι στὴν φάτνη τῆς γωνίας τοῦ σαλονιοῦ. Μένει ἕνας Χριστὸς ὡς ὁ «γλυκὺς Ἰησοῦς» τῶν γλυκαναλάτων τοιχογραφιῶν τῆς Ἀναγεννήσεως, ἕνας Χριστὸς ποὺ κάποτε κήρυξε στὶς ἀκρογιαλιές τῆς Γαλιλαίας τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους[1]», τὸ ὕψιστο σύνθημα τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς. Μένει ὁ λογοκεκριμένος Χριστός, ὁ κομμένος στὰ μέτρα τῆς ἀτομοκεντρικῆς εὐημερίας, ὁ Χριστὸς ποὺ δὲν στοιχίζει καὶ δὲν κοστίζει τίποτα, ὁ Χριστὸς ποὺ τοῦ ἔχει ἀφαιρεθῇ κάθε στοιχεῖο ποὺ μπορεῖ νὰ ἀφυπνίσῃ τὸ «σύστημα». Μένει ὁ ἀκίνδυνος Χριστὸς ποὺ μπορούμε κάθε χρόνο τέτοια ἐποχὴ νὰ Τὸν βγάλουμε ἀπ' τὸ κουτὶ τῆς ντουλάπας, νὰ Τὸν ἐκθέτουμε κάτω ἀπ' τὸ χριστουγεννιάτικο δένδρο, καὶ ὕστερα πάλι νὰ Τὸν ἀποθηκεύουμε στὸ σκοτεινὸ ἐρμάριο τοῦ σπιτιοῦ μας. Αὐτὸς ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι τὸ «σημεῖον τὸ ἀντιλεγόμενον», τὸ «κείμενον εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν[2]», δὲν εἶναι ὁ λίθος στὸν ὁποῖον ὅποιος σκοντάψῃ «συνθλασθήσεται» (θὰ τσακισθῇ), «ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λικμήσῃ αὐτόν[3]» (θὰ τὸν κάμῃ σκόνη). Δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς τῆς Ἐκκλησίας Του. Εἶναι ἕνας, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ Χριστός.

Δὲν ἐξαντλεῖται ὁ Χριστὸς στὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», οὔτε σὲ κανόνες φθηνῆς ἠθικολογίας ἢ κοινωνικῆς προσφορᾶς. Ὅταν δὲν θίγεται τὸ ὑπαρκτικὸ πρόβλημα τῆς σωτηρίας, ἢ περιπέτεια ἢ ἡ τραγωδία τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κυρίως τῆς ἐλευθερίας ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του, ἔχουμε νὰ κάνουμε με ἕνα ἀκίνδυνο Χριστό, ὅπως τὸ κουκλάκι· ὅχι ὅμως με τὸν «Χριστό». Πέρα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀκίνδυνο Χριστό, τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας, ὑπάρχει ὁ ἐπικίνδυνος

Χριστός. Αὐτὸς ποὺ ἐδίδαξεν ὠρισμένα ἐπικίνδυνα πράγματα, ποὺ σκοπίμως κρατᾶμε στὴν σκιά, διότι εἶναι διδαχὲς ποὺ μποροῦν νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα τὶς κοινωνικὲς μας δομὲς καὶ ποῦ μπορεῖ ν' ἀποβοῦν ὀλέθριες γιὰ τὰ ἄνομα συμφέροντά μας.

Ποιὸς ἀπὸ μᾶς θέλει νὰ θυμᾶται, φέρ' εἰπεῖν, τοὺς παρακάτω λόγους τοῦ Κυρίου: «δοκεῖται ὅτι εἰρήνην παραγεννόμεν δοῦναι ἐν τῇ γῇ; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἡ διαμερισμόν[4]», «οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν[5]», καὶ «πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη;[6]». Ποιὸς τολμᾷ νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὴν τὴν συνεχῇ καὶ ἀένναο ἐπανάστασι ἐναντίον τῶν παθῶν μας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας; Ποιὸς θυμᾶται τὴν τέλεια ἀντιστροφή τῶν κοινωνικῶν μας ἀξιῶν, τοὺς πρώτους ποὺ γίνονται τελευταῖοι καὶ τοὺς τελευταίους ποὺ γίνονται πρῶτοι: «ἔσσονται οἱ ἔσχατοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι;[7]». Ποιὸς πουριτανὸς ἠθικολόγος δέχεται νὰ μιλήσῃ στὴν «ἀγγελικὰ» πλασμένη κοινωνία μας γιὰ τὶς πόρνες καὶ τοὺς τελῶνες ποὺ «προάγουν» ἡμᾶς εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν[8]; Ποιὸς ἀπὸ μᾶς ἀποδέχεται τὴν καταδίκη «τῶν πεποιθότων ἐφ' ἑαυτοῖς[9]» ὅτι εἰσὶ δίκαιοι;

Μέσα στὸν πολιτισμὸ τῆς ἀποταμιεύσεως (ἄλλωστε γράφουν καὶ ἐκθέσεις οἱ μαθηταὶ περὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, ἡ τούλάχιστον ἔγραφαν κάποτε) ποιὸς θὰ μπορέσῃ νὰ σαμποτάρῃ τὸ «σύστημα» θυμίζοντας τὴν ἄσκησι ποὺ κηρύττει ὁ Κύριός μας, ὁ ἐπικίνδυνος Χριστός, σὰν ριζοσπαστικὴ ὁδὸ ἐλευθερίας καὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς μέριμνας καὶ τοῦ θησαυρισμοῦ τῶν ἀγαθῶν[10]; Πόσες φορές ἀκούσαμε τὸ «ἄξιός ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ[11]» καὶ «δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται· εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ράφιδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν[12]»; Ποιὸς τόλμησε νὰ μᾶς διδάξῃ τὸν ἀντίλαλο τῆς διδαχῆς τοῦ Κυρίου, τὸν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο; «Ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις. Ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν· ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται, [...] ἰδοὺ ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν ὁ ἀπεστερημένος ἀφ' ὑμῶν κρᾶζει, καὶ αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαὼθ εἰσεληλύθασιν. Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε, ἐθρέψατε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς. Κατεδικάσατε, ἐφονεύσατε τὸν δίκαιον· οὐκ ἀντιτάσσεται ὑμῖν[13]». Ὑπάρχει ἄραγε ἐπαναστατικότερο μανιφέστο ἀπὸ τοῦτα τὰ λόγια;

Ποτὲ δὲν ἄκουσα στὴν ζωὴ μου νὰ μοῦ ποῦν ὅτι ὁ Χριστός μας ἐκήρυξε τὴν ἰσότητα. Καὶ ἔπρεπε νὰ ψάξω καὶ νὰ βρῶ καὶ νὰ μείνω ἐμβρόντητος ὅταν ἀνεκάλυψα μέσα στὸν ἅγιό Ἀπόστολο Παῦλο (τὸ τοῦ Χριστοῦ στόμα) καὶ τὸ πράγμα καὶ τὸ ὄνομα: «οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δὲ θλιψις, ἀλλ' ἐξ ἰσότητος ἐν τῷ

νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης[14]». Καὶ ἄλλοῦ: «οἱ κύριοι τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητα τοῖς δούλοις παρέχεσθε[15]». Ποιὸς ἔχει τὴν παρρῆσιάν νὰ πῇ ὅτι ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει πολλὴ σχέσι μὲ τὴν elite καὶ τὴν inteligencia, ἀλλὰ μὲ τὰ νομιζόμενα κατακάθια, μὲ τὸ luben proletariat, μὲ τὰ μωρά, μὲ τὰ ἀγενῆ καὶ μὲ τὰ ἐξουθενημένα καὶ τὰ μὴ ὄντα[16], ὅπως ὁ Παῦλος χωρὶς ἐντροπή, ἀλλὰ τούναντίον μὲ καύχησι ὁμολογεῖ, συνεπὴς ἐρμηνευτῆς τῶν λόγων τοῦ Κυρίου γιὰ τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφούς; Ποιὸς δοκιμάζει σήμερα εἴτε νὰ κηρύξη εἴτε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι[17]»;

Πολὺ ἐπικίνδυνα πράγματα...

Δίπλα, λοιπόν, στὸν ἀκίνδυνον Χριστὸ τῆς ἐλεγχομένης εὐζωΐας καὶ τοῦ πνευματικοῦ εὐνουχισμοῦ, θεληματικὰ λησμονημένος, ὑπάρχει ὁ ἐπικίνδυνος Χριστὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σωτηρίας. Ἐδῶ, ὅμως, χρειάζεται μιὰ διευκρίνισις. Ἐκκλησία δὲν σημαίνει αὐτὸ ποὺ ἔχουν οἱ πλεῖστοι στὸ μυαλό τους, δηλαδὴ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκησι ποὺ εἴτε ἔχει ὑποταχθῇ στὸ «σύστημα», εἴτε ὑπηρετεῖ τὴν καταναλωτικὴ ἀντίληψιν τῶν «θρησκευτικῶν ἀναγκῶν» τοῦ λαοῦ. Ἐκκλησία σημαίνει τὸ Θεανθρώπινον Σῶμα τοῦ Κυρίου, ποὺ εἶναι στύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας· σημαίνει τὴν συγκεφαλαίωσιν κόσμου καὶ ἱστορίας ἐν Χριστῷ.

Θὰ ἐορτάσουμε, λοιπόν, Χριστούγεννα. Θὰ ἐορτάσουμε, ὅμως, μᾶλλον τὴν γέννησιν τοῦ ἀκινδύνου Χριστοῦ, ποὺ στὴν καλλίτερη περίπτωσι δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ ἀφελῆ τραγούδια ὅπως τὸ «Ἅγια Νύχτα» καὶ «Χιόνια στὸ καμpanariό».

Ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐορτάσει τὴν γέννησι τοῦ ἐπικινδύνου Χριστοῦ, τῆς ἰδικῆς της ἀσυμβίβαστης Ἀληθείας, τὴν γέννησιν Αὐτοῦ ποὺ χώρισε τὴν ἱστορία στὰ δύο. Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ εἶναι μυστικὴ καὶ τὸ μυστήριον ξένον, μέγα καὶ παράδοξον! «Χριστὸς τὸ τεχθέν· ἡ δὲ μήτηρ Παρθένος. Τί μεῖζον ἄλλο καινὸν εἶδεν ἡ κτίσις[18]»; Ὁ Χριστὸς γεννηθεὶς «ἐξοιστρουμένου κόσμου καθεῖλε πανσθενῶς ἁμαρτίαν[19]». Ὁ ἱερὸς ὕμνωδὸς μὲ πέντε γραμμὲς δίδει τὸ νόημα τῆς ἐορτῆς: «Ὁ Πατὴρ εὐδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα· Ἀστὴρ μηνύει, Μάγοι προσκυνοῦσι, Ποιμένες θαυμάζουσι, καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται[20]». Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ἐορτὴ καλοπεράσεως, ματαίων στολισμῶν καὶ λαμπριονιῶν· εἶναι ἐορτὴ πτωχείας: «Φάτνην ὁρῶ καὶ βρέφος καὶ σπάργανα· λοχὸν Παρθένου τῶν χρειῶν ἔρημον· ὅλα πτωχείας ἐχόμενα, ὅλα πενίας γέμοντα... οὔτε κλίνην, οὔτε στρωμνὴν εἶχεν, ἀλλ' ἐπὶ ξηρᾷ ἔρριπτο φάτνης[21]». Ἐσχάτη πτωχεία. Συμπληρώνει ὁ ἱερὸς ὕμνωδός: «τί γὰρ εὐτελέστερον σπηλαίου; τί δὲ ταπεινότερον σπαργάνων[22]»;

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἱερὸν Αὐγουστῖνον: «Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας παρατεινόμενος». Ἄρα ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀκίνδυνος καὶ ἐπικίνδυνος Χριστός, ὑπάρχει ἀκίνδυνος καὶ ἐπικίνδυνος Ἐκκλησία.

Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ ἀκίνδυνη «Ἐκκλησία»; Εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀρκεῖται στὸ νὰ εἶναι ἓνα κοινωνικὰ ἀνίσχυρο καὶ πολιτικὰ οὐδέτερο θρησκευτικὸ συμπλήρωμα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ κι ἂν δὲν ὑπῆρχε δὲν χάλασε κι ὁ κόσμος. Ἀκίνδυνη «Ἐκκλησία» εἶναι ἐκείνη ποὺ μοναδική της ἔγνοια εἶναι νὰ θεωρῇται ἀπ' τὸ σύνταγμα τοῦ κράτους «προστατευομένη θρησκεία». Εἶναι ἐκείνη ποὺ ποτὲ δὲν τῆς πέρασε ἀπ' τὸν νοῦ ὅτι δὲν εἶναι καὶ θρησκεία, ἀλλ' εἶναι ἀποκάλυψις τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Εἶναι ἐκείνη ποὺ μένει ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν διακοσμητικὸ ρόλο ποὺ τῆς ἐπιβάλλει ἡ κρατικὴ της θεσμοποίησις. Ἐναβρύνεται γιὰ τὸ ὅτι μετέχει σὲ δοξολογίες καὶ παρελάσεις καὶ φανφάρες, ἐνῶ παραμένει τραγικὰ ἀνυποψίαστη γιὰ τὸ τί οὐσιαστικῶς ἀντιπροσωπεύει καὶ γιὰ τὸ ποιὰ ῥιζοσπαστικὴ ἀλήθεια ἐνσαρκώνει. Ἀρκεῖται στὴν συμβατικὴ ἀποστολὴ ἐνὸς κρατικοῦ φορέως γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι καὶ ἐκτόνωσι τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ, καὶ σὰν ἀντάλλαγμα γι' αὐτὴν τὴν τόσο βολικὴ γιὰ ὅλους ἀφασία της, εἰσπράττει τὴν οἰκονομικὴ ὑποστήριξι καὶ τὶς ἐθιμοτυπικὲς τιμὲς ποὺ τῆς παρέχει τὸ κράτος. Ἀκίνδυνη «Ἐκκλησία» εἶναι αὐτὴ ποὺ οἱ πιστοὶ της θεωροῦνται εὐήθεις, σκοταδισταί, μοιρολάτραι, πολῖται τρίτης καὶ τετάρτης κατηγορίας, κάτι ἀπολιθώματα ποὺ ὁ σύγχρονος κόσμος, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τεχνολογία τοὺς ἔχει πρὸ πολλοῦ ξεπεράσει.

Αὐτὴ ἡ ἀκίνδυνη «Ἐκκλησία» ἔχει τὰ σπέρματα τῆς δημιουργίας της στὰ χρόνια

τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ ἐφεξῆς, τότε ποὺ ὁ πρεσβύτερος ἔγινε ἱερεὺς, καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἀρχιερεὺς· τότε ποὺ τὰ προνόμια τῆς κρατικῆς εἰδωλολατρίας ἐξεχωρήθησαν στὴν νέα ἐπίσημη «κρατικὴ θρησκεία»: τὸν Χριστιανισμό. Πολλοὶ ὁμιλοῦν γιὰ «βαβυλώνειο αἰχμαλωσία» τῆς Ἐκκλησίας, ἥδη ἀπ’ τὰ χρόνια αὐτά. Ἡ πτωχεία τοῦ Ἰησοῦ ξεχάσθηκε σιγά-σιγά, ἀπὸ πολλοὺς «ἐκπροσώπους» Του, καὶ ὁ ζῶν λόγος πνίγηκε μέσα στὴν ἄφθονη κρατικὴ ἐπιχορηγία ὅλο καὶ περισσοτέρων προνομίων, πράγμα ποὺ ἔκαμε τοὺς μεγάλους Πατέρας νὰ διαμαρτύρωνται ἐντόνως, ἀλλὰ νὰ μὴ εἰσακούωνται· καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ἤθελαν τὴν πραγματικὰ χαρισματικὴ ζωὴ νὰ ἐξέρχωνται στὶς ἐρήμους. Τὸ ἴδιο συνέβη αἰῶνες ἀργότερα καὶ στὴν ἐκκλησία τῆς Ῥωσσίας, ποὺ ἀπ’ τὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Πέτρου προσεδέθη, ὅπως προσφυῶς ἐλέχθη, ἀπὸ τὴν καλτσοδέτα τῆς Τσαρίνας.

Τοῦτ’ αὐτὸ ὅμως, δὲν συνέβη καὶ μὲ τὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία; Μήπως δὲν σύρεται ὀπισθεν τῶν κρατούντων, ἀδύναμη καὶ ἀκίνδυνη, ὅπως τὸ πτώμα τοῦ Ἑκτορος ἐσύρετο πίσω ἀπ’ τὸ ἄρμα τοῦ Ἀχιλλέως; Βλέπουμε ὅτι ἡ πολιτεία βρίσκεται σὲ τελεῖα ἄρνησι νὰ δῇ στὴν Ἐκκλησία κάτι περισσότερο ἀπὸ ἓνα ταυτοποιημένο θεσμὸ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ποὺ συμβάλλει κάπως στὴν ἠθικοποίησι τῶν ἀνθρώπων (ὁ χωροφύλακας τῆς ἠθικῆς), ἢ τῆς δίνει τὸν συμπληρωματικὸ ρόλο τοῦ ὑπουργεῖου κοινωνικῆς προνοίας (μόνο γιὰ νὰ μοιράζῃ μερίδες φαγητοῦ). Ἄν, βεβαίως, δὲν τὴν βλέπει ὡς ἓνα ἀνώφελο παράσιτο τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ὀπισθοδρομήσεως. Τῆς ἀναγνωρίζει, πρὸς τὸ παρόν, μιὰ θεσοῦλα κάπου στὴν ἄκρη, διότι τὴν θεωρεῖ ἀκόμη ὡς ἓνα παρωχημένο φορέα κάποιων ῥητορικῶν «ἰδεωδῶν» τοῦ ἐθνικοῦ βίου (ἴσως τὴν χρειάζεται ἅμα γίνῃ πόλεμος... γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὰ ὅπλα).

Αὐτὴ ἡ ἀκίνδυνη «Ἐκκλησία» δὲν ἔχει πέσει σὲ μιὰ δυσκόλως καλυπτομένη ἀνυποληψία ἐκ μέρους τῆς πολιτείας; Αὐτὴ ἡ ἀκίνδυνη «Ἐκκλησία» δὲν ἐμφανίζει μιὰ εἰκόνα μικροτήτων, πνευματικῆς ὑπαναπτύξεως καὶ κοινωνικῆς ἀναξιοπρεπείας; Κουφοκαίει δὲ στὸν λαὸ ἓνας φοβερὸς ἀντικληρικαλισμὸς ποὺ μόνο στὰ χρόνια τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως βρίσκουμε ὅμοιό του. Ἐπὶ χρόνια τώρα, δυνάμεις σκοτεινὲς καὶ ὀλέθριες γιὰ τὸ Γένος ἀπεργάζονται μὲ μέθοδο, μὲ σατανικὴ ἐντελέχεια τὴν στείρωσι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς ποιμαινούσης καὶ τῆς ποιμαινομένης, ὥστε νὰ παραμένῃ ἄβουλο ὄργανο καὶ πιόνι γιὰ καταχθονίους σκοπούς. Θέλουν μίαν Ἐκκλησία σὲ κῶμα. Θέλουν ἐκκλησιαστικοὺς λειτουργοὺς κατωτάτης στάθμης, ὥστε αὐτὴ μὲν διαρκῶς νὰ ὑποβαθμίζεται, αὐτοὶ δὲ νὰ φωνάζουν γιὰ τὰ ἀλλεπάλληλα σκάνδαλα ποὺ γίνονται στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Θέλουν χριστιανοὺς γραφικοὺς καὶ φαιδρούς, ὥστε αὐτὴ μὲν διαρκῶς νὰ καταφρονεῖται, αὐτοὶ δὲ νὰ παίζουν τὸν ρόλο τοῦ σωτῆρος.

Φοβοῦνται πολὺ τὴν ζωντανὴ Ἐκκλησία, τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ποὺ κρατεῖ

μάχαιρα δίστομη. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ *communio sanctorum*, ἡ κοινωνία τῶν ἁγίων. Δὲν εἶναι ἀφηρημένη ἰδεολογία, οὔτε θρησκευτικὸ συμπλήρωμα γιὰ γρη῏ς καὶ γέρους, οὔτε ἀπλῶς ἀτομικὴ ἠθικὴ. Εἶναι κοινωνία ποὺ μᾶς δείχνει τὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ ἐνότης τῶν ἀνθρώπων, ὅχι σὰν ἀπλὴ συμβατικὴ συμβίωσι σὲ στεγανὰ διαμερίσματα, ἀλλὰ σὰν μία ἐνότητα καρδιῶν, ψυχῆς καὶ πνεύματος. Εἶναι ἡ κοινωνία, ὅπου μέσα της ὁ ἄνθρωπος παύει νὰ εἶναι νούμερο, παύει νὰ εἶναι ἄτομο ἢ ὄχλος καὶ γίνεται πρόσωπο. Εἶναι ὁ χῶρος ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἀντανεκλᾷ ἐντὸς τοῦ τὴν Παναγία Τριάδα, εἶναι ὁ τόπος ὅπου ἡ εἰκὼν γίνεται ὁμοίωσις. Ἡ ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία εἶναι θυσία, εἶναι σταυρός· καὶ ὅπως ὁ Τίμιος Σταυρός, ἔχει δύο κεραῖες, κάθετη καὶ ὀριζόντια, ἔτσι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀρκεῖται στὴν κάθετη σχέσι πιστῶν καὶ Θεοῦ, ἀλλὰ ζῇ ἐν ταύτῃ καὶ τὴν ὀριζόντια σχέσι πιστοῦ μὲ πιστό, ἀνθρώπου μὲ ἄνθρωπο. Μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ λύσις τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων συνδέεται ἅμεσα μὲ μία ἐσωτερικὴ μεταλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ σπάζει τὸ φράγμα τοῦ κλειστοῦ ἀτομικισμοῦ, καὶ βγαίνει στὴν σφαῖρα τοῦ κοινωνικοῦ, τὴν σφαῖρα τοῦ πλησίον καὶ τῆς ἀγάπης. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ζῶσα Ἐκκλησία ὑπάρχει ἡ ἀπάντησις γιὰ τὴν λύσι τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἐδῶ ἡ θυσία τοῦ «ἐγὼ» καὶ ἡ βίωσις τῆς ἀγάπης στὴν κοινωνία τοῦ «ἐσύ», δημιουργεῖ τὸ «ἐμεῖς» ποὺ εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς λύσεως παντὸς κοινωνικοῦ προβλήματος.

Ἡ ἀκίνδυνη «Ἐκκλησία» προσπερνάει αὐτὰ τὰ προβλήματα (ὅπως ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λευίτης «ἀντιπαρῆλθεν» αὐτὸν ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστὰς) καὶ ἀρκεῖται σὲ εὐχολόγια, ὥστε νὰ μὴ ἔχη ἄδικο ὁ μαρξιστὴς Φρίντριχ Ἑνγκελς[23] ὅταν ἰσχυρίζετο ὅτι «ἡ ἐκκλησία ἀντὶ νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα τῆς κοινωνίας, τὰ μεταθέτει στὸν οὐρανό». Ἡ ὑγιὴς ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία, στέκεται σὰν ἄλλος καλὸς Σαμαρείτης καὶ ἐπιχέει ἔλαιον καὶ οἶνον στὶς πληγὲς τῆς ἀνθρωπότητος, σωματικὲς καὶ πνευματικὲς, καὶ ἔτσι γίνεται ὁδοδείκτης πορείας πρὸς τὸν οὐρανό. Δὲν μεταθέτει τὰ προβλήματα στὸν οὐρανό, ἀλλὰ ποιεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κάνει τὴν γῆ οὐρανό. Καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνη· διότι ἀντιτάσσεται τοῖς λησταῖς.

Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐπικίνδυνη διότι δὲν ἀνέχεται τὴν κοινωνικὴ ἀδικία καὶ δὲν συμμαχεῖ, πτωχὴ αὐτὴ, μὲ τοὺς δυνάστες τῆς γῆς. Ὅλη ἡ ἀγιοπατερικὴ διδασκαλία, εἶναι ἀφ' ἐνὸς προσκλητήριον γιὰ ἐκούσια πτωχεία, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἕνα μαστίγωμα κατὰ τοῦ πλούτου. «Ἀεὶ κολλᾶσαι τοῖς πλουσίοις» κατηγοροῦσαν τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο. «Κολλῶμαι αὐτοῖς», ἀπαντοῦσε ὁ ἀκτῆμων πατήρ, «ὅτι κολλῶνται πτωχοῖς». Ἀλλὰ ποιὸς ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς χριστιανοὺς ἀσπάζεται τὴν ἐκούσια πτωχεία; Πολλὰ γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τὴν ὁμιλίαν του πρὸς τοὺς πλουτοῦντας. Παραθέτω ὀλίγα ψήγματα: «ὁ ἀγαπῶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν, οὐδὲν περισσότερο κέκτηται τοῦ πλησίον», «ὅσον γὰρ πλεονάζεις τῷ πλούτῳ, τοσοῦτον

ἐλλείπεις τῇ ἀγάπῃ», «οἶδα πολλοὺς νηστεύοντας, προσευχομένους, στενάζοντας, πᾶσαν τὴν ἀδάπανον εὐλάβειαν ἐνδεικνυμένους, ὀβολὸν δὲ ἓνα μὴ προῖεμένους τοῖς θλιβομένοις· τί ὄφελος τούτοις τῆς λοιπῆς ἀρετῆς;», «τί ἀποκριθῆσθαι τῷ Κριτῇ; ὁ τοὺς τοίχους ἀμφιεννύς, ἄνθρωπον οὐκ ἐνδύεις; ὁ τοὺς ἵππους κοσμῶν, τὸν γυμνὸν ἀδελφὸν περιορᾷ; ὁ κατασῆπων τὸν σίτον, τοὺς πεινῶντας οὐ τρέφεις; ὁ τὸν χρυσὸν κατορύσσων, τοῦ ἀγχομένου καταφρονεῖς;», «πόσους δύναται εἶς σου δακτύλιος χρεῶν ἀπολύσαι; πόσους οἴκους καταπίπτοντας ἀνορθῶσαι; μία σου κιβωτὸς τῶν ἱματίων δύναται δῆμον ὅλον ῥιγῶντα περιβαλεῖν», «ἐὰν δὲ καὶ γυνὴ φιλόπλουτος συνοικεῖ, διπλάσιον ἢ νόσος», «οὐκ ἠλέησας, οὐκ ἐλεηθήσῃ»...

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ζῶσα ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία ἀκούεται πάντα ὁ προφητικὸς λόγος «οὐκ ἔξεστί σοι». Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται. Ἠκούσθη στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἡρώδου, ἠκούσθη ἀπὸ τὸν Βαβύλα πρὸς τὸν Φίλιππο τὸν Ἀραβα, ἠκούσθη ἀπὸ τὸν Ἀμβρόσιο στὰ Μεδιόλανα ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, ἀπὸ τὸν Χρυσόστομο (γιὰ ἓνα μικρὸ ἀγρὸ μιᾶς χήρας) κατὰ τῆς αὐτοκρατείας Εὐδοξίας, ἀπὸ τὸν Ἰγνάτιον πρὸς τὸν Βάρδα, ἀπὸ τὸν Στουδίτη Θεόδωρο πρὸς Λέοντα τὸν Ἀρμένιο, ἀπὸ τὸν Ἀρσένιο πρὸς Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγο. Ὅλα αὐτά, ὅμως, εἶχαν καὶ ἀποτελέσματα, συνέπειες. Ἐξορίες, βασανισμοὺς, καθαιρέσεις, τυφλώσεις, θάνατο. Ἐμεῖς ἔχουμε μάθει, ἔχουμε συνηθίσει ἢ ἀκίνδυνη «Ἐκκλησία» νὰ φωνάζει ἀκινδύνως, νὰ μὴ δύναται νὰ ἐλέγξει, νὰ μὴ δύναται νὰ βροντοφωνάξει «οὐκ ἔξεστί σοι», νὰ μὴ γίνεται ὁ προστάτης τῶν ἀδικουμένων, ὁ κυματοθραύστης τῆς παρανομίας· νὰ μὴ γίνεται ὁ ἔλεγχος τῆς νομοθετουμένης ἀμαρτίας καὶ ἡ κατακεραύνωσις τῆς φαυλότητος. Ἄλλωστε, μήπως εἶναι φυσικὸ νὰ σέρνεται σὰν κισσοὺς στὸν κορμὸ τῆς πολιτείας, νὰ συμβιβάζεται μὲ τὰ ἐκάστοτε καθεστῶτα; Ἡ νεοελληνικὴ ἱστορία ἔχει ἢ δὲν ἔχει καταγράψει φθηνὰς ὑποχωρήσεις καὶ ἀτυχεῖς συμπαράταξεις μὲ τὸ ὁποιοδήποτε κατεστημένο;

Ἀρκούμεθα πάντοτε στοὺς συνεχῶς διατυμπανιζομένους «διακριτοὺς ρόλους». Ἡ μήπως ἀρκούμεθα στὸ βόλεμά μας; Ἡ ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία δὲν ζῇ στὸ διάστημα. Μεταμορφώνει τὴν κοινωνία ἐν Χριστῷ. Γιατί δὲν ἠρκέσθη στοὺς «διακριτοὺς ρόλους» ὁ μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν ἅγιος Ἰωάννης ὁ Προφήτης καὶ Πρόδρομος; Ἀποστολή του ἦταν νὰ προοδοποιήσῃ καὶ βαπτίσῃ τὸν Κύριο. Γιατί ἤλεγξε τὸν Ἡρώδη; Γιατί δὲν ἠρκέσθη στοὺς «διακριτοὺς ρόλους» ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀλλὰ ἔχασε τὸν θρόνο του καὶ τελικῶς τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴ του, ἔνεκα τοῦ ὅτι ἐκραύγαζε στὴν αὐτοκράτειρα: «οὐκ ἔξεστί σοι»;

Ἡ πραγματικὴ ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία εἶναι ἀνοιχτὴ στὴν σκέψι, στὴν ἀμφιβολία, ἀκόμη καὶ στὴν ἄρνησι. Ποτὲ δὲν μπορεῖ ὥς ἐκ τῆς φύσεώς Της νὰ εἶναι σκοταδιστικὴ, ἐφ' ὅσον κεφαλὴ Της εἶναι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου[24]». Ξέρει νὰ

διαλέγεται, νὰ πείθῃ, νὰ σώζῃ. Ξέρει νὰ διώκεται. Γνωρίζει ὅτι καὶ αὐτὴ ἀκόμῃ ἡ τραγικὴ πρόκλησις τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου, μπορεῖ νὰ μεταμορφώνεται σὲ γιορτὴ καὶ χαρά. Ξέρει νὰ ἐξαγγῇ «ἄξιον ἔξ ἀναξίου[25]». Δὲν δέχεται τὴν ἀποτελμάτως, τὴν ἀπραξία, τὴν ἀδράνεια. Δὲν δέχεται τὸν χριστιανὸ τῆς ἡμίωρης Κυριακάτικης παρουσίας στὸν Ναό, ποὺ μόνον Φαρισαίους δημιουργεῖ, οὔτε τὴν τυπικὴ ἄκαρδη ἐλεημοσύνη ποὺ θὰ πετάξῃ εἴτε στὸ κουτὶ τοῦ φιλοπτώχου ταμείου εἴτε ἐνοχλημένος στὸν περιηγόμενο δίσκο ποὺ θὰ περάσῃ μπροστὰ του. Ἡ ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία δημιουργεῖ χριστιανοὺς ζέοντας τῷ πνεύματι, θυσιαζομένους, ἐν τῷ κόσμῳ ἀλλ' οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου· χριστιανοὺς «μὴ τὸ ἑαυτῶν ζητοῦντας ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου[26]»· χριστιανοὺς «μηδὲν ἔχοντας καὶ τὰ πάντα κατέχοντας[27]»· χριστιανοὺς «μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντας, προνοουμένους δὲ καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων[28]».

Ἡ ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία δὲν ἀνέχεται νὰ χρησιμοποιῇται. Ἐνα ἐλάφι δῶρο στὸν Καίσαρα εἶχε πάνω του μιὰ ἐπιγραφή: «Noli me tangere, Caesaris sum». «Νὰ μὴ μὲ ἀγγίξῃ κανεὶς· ἀνήκω στὸν Καίσαρα». Νὰ μὴ μὲ ἀγγίξῃ κανεὶς! Ἀνήκω στὸν Χριστό! Στὰ χρόνια τῶν Τσάρων γιὰ νὰ διορισθῇ κανεὶς δημόσιος ὑπάλληλος ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐφοδιασμένος μὲ πιστοποιητικὸ τοῦ παπᾶ τῆς ἐνορίας του ὅτι κοινωνεῖ καὶ ἐξομολογεῖται. Οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Franco στὴν Ἰσπανία ὀρκίζονταν γονατιστοὶ μπροστὰ στὸν Ἑσταυρωμένο. Ἄς μὴ ἀναφερθοῦμε στὰ καθ' ἡμᾶς, ὅπου κάποιοι μᾶς ἐχρησιμοποίησαν κατὰ τὸν πλέον ἐπαίσχυντο τρόπο. Αὐτὴ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀγκαλιάζει ὅλα τὰ παιδιὰ Της, ἀνεξαρτήτως ποῦ ἀνήκουν πολιτικῶς. Εἶναι ὁ πελεκᾶν ποὺ τρέφει μὲ τὸ αἷμά του τὰ παιδιὰ του. Δὲν ὑπάρχουν πρόβατα ψωραλέα καὶ τράγοι ἀποδιοπομπαῖοι.

Καὶ θέλει τὰ παιδιὰ Της ἐλεύθερα ἀπὸ πάθη, ἐλεύθερα ἀπὸ βαρίδια, ἐλεύθερα ἀπὸ τὸν συσχηματισμὸ τοῦ αἰῶνος τούτου[29]. Διότι εἶναι ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ ὁ χῶρος τῆς πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἐλευθερίας. «Ὑμεῖς ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί[30]», καὶ «ἡγοράσθητε τιμῆς[31]». Ἀφήνει ἐλεύθερα τὰ παιδιὰ Της ἀκόμῃ καὶ νὰ Τῆς στρέφουν τὸν νῶτο, διότι τὰ ἀγαπάει. Εἶναι Μήτηρ Ἐκκλησία. Δὲν προστρέχει ποτὲ ἐκλιπαροῦσα στὴν συνδρομὴ τοῦ (ἀθέου) κράτους· δὲν ἀνέχεται τὰ προνόμια ποὺ στὴν οὐσία Τὴν δεσμεύουν. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς εἰρήνης, ὅχι ἐπειδὴ πιστεύει ἀπλῶς στὴν εἰρήνη, ἀλλὰ διότι κεφαλὴ Της εἶναι ἡ ὄντως εἰρήνη, ὁ Χριστός. Καὶ μέσα σ' Αὐτὴν ἐπαληθεύονται οἱ λόγοι τοῦ Ἡσαΐου: «συμβοσκηθήσεται λύκος μετὰ ἀρνῶν, καὶ πάρδαλις συναναπαύσεται ἐρίφῳ· καὶ μοσχάριον καὶ λέων καὶ ταῦρος ἅμα βοσκηθήσονται, καὶ ἅμα τὰ παιδιὰ αὐτῶν ἔσονται· καὶ λέων ὡς βοῦς φάγεται ἄχυρα. Καὶ παιδίον νήπιον ἐπὶ τρώγλῃν ἀσπίδων καὶ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ κοίτης ἐκγόνων ἀσπίδων τὴν χεῖρα ἐπιβαλεῖ καὶ οὐ μὴ κακοποιήσουσι[32]», καὶ ἀλλαχοῦ: «καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα καὶ τὰς ζιβύνας αὐτῶν εἰς δρέπανα, καὶ οὐ λήψεται ἔθνος ἐπ' ἔθνος

μάχαιραν, καὶ οὐ μὴ μάθωσιν ἔτι πολεμεῖν[33]».

Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὀργάνωσις πολὺ ἐπικίνδυνη καθὼς καὶ ὁ ἀρχηγὸς Της, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, γι' αὐτὸ καταζητεῖται καὶ ἔχει ἐκδοθῇ ἔνταλμα συλλήψεως ἀρχηγοῦ καὶ μελῶν.

Ἀλήθεια! Μέσα στὴν ἐθνικὴ μειονεξία ποὺ ζοῦμε, μέσα στὴν ωραία ἀκαταστασία μας καὶ στὴν ἔλλειψι πνευματικῆς ταυτότητος, μέσα στὸν δυτικὸ τρυφηλὸ τρόπο ζωῆς ποὺ ἔχουμε ἐμπλακεῖ, δὲν γνωρίζω τί θὰ μᾶς ἄρесе περισσότερο. Ὁ ἀκίνδυνος Χριστὸς ποὺ μᾶς νανουρίζει, ὁ ἀκίνδυνος Χριστὸς τῆς πλαστικῆς ψεύτικης φάτνης τοῦ σαλονιοῦ, τῆς πλατεῖας καὶ τῆς βιτρίνας, ἡ ἀκίνδυνη Ἐκκλησία ποὺ δὲν μᾶς δημιουργεῖ συνειδησιακὰ προβλήματα καὶ ἀπαιτεῖ ἓνα minimum προσφορᾶς ἢ ὑποκρισίας, ἢ ὁ ἐπικίνδυνος Χριστὸς τῆς ἀγωνίας τῆς Γεθσημανῆ καὶ ἡ ἐπικίνδυνη Ἐκκλησία τῆς θυσίας καὶ τῆς ὑπερβάσεως;

Φοβοῦμαι ὅτι ἡ πρώτη κατάστασις μᾶς ταιριάζει περισσότερο. Κάποτε σὲ μιὰ πόλι τῆς Ἰταλίας ἔφεραν ἀπὸ μακρὰ τὰ λείψανα τοῦ ἁγίου Πατρικίου. Ἄρχισαν νὰ γίνωνται θαύματα. Τυφλοὶ ἀνέβλεψαν καὶ χωλοὶ περπατοῦσαν. Δύο σακάτηδες ζητιάνοι, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν μόνον ἀπὸ τὴν ζητιανιά τους, τὸ ἔμαθαν καὶ λέει ὁ ἓνας στὸν ἄλλο: –Πᾶμε νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ, διότι ὑπάρχει φόβος ὁ ἅγιος νὰ μᾶς θεραπεύσῃ καὶ τότε... χαθήκαμε!

Ἴσως καὶ ἐμεῖς νὰ μὴ θέλουμε τὴν θεραπεία μας, διότι αὐτὸ δὲν συμφέρει. Τὸ ἴδιο συνέβη εἰς τὸν Ἰησοῦν ὅταν εἶδαν ὅτι αὐτὰ ποὺ ἐδίδασκε δὲν συνέφεραν. Ἄρχισαν νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν σιγά-σιγά, ἕνας-ἕνας. Ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητάς Του: «Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;», καὶ οἱ μαθηταὶ ἀπήντησαν: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις[34]»!

Καὶ ἡμεῖς ποῦ πορευσόμεθα; Στὶς ἀποκαλυπτικὰ καὶ τραγικὰς ἡμέρας μας, πιστεύω ἀκραδάντως πῶς μία λύσις ὑπάρχει:

Ὁ Ἐπικίνδυνος Χριστός!

[1] Ἰω. ΙΓ', 34.

[2] Λουκ. Β', 34.

[3] Λουκ. Κ', 18.

[4] Λουκ. ΙΒ', 51.

[5] Ματθ. Ι', 34.

- [6] Λουκ. ΙΒ΄, 49.
- [7] Ματθ. Κ΄, 16.
- [8] Ματθ. ΚΑ΄, 31.
- [9] Λουκ. ΙΗ΄, 9.
- [10] Ματθ. ΣΤ΄, 25 καὶ ἐξῆς, Λουκ. Η΄, 14, Λουκ. Ι΄, 41 καὶ ἀλλαχοῦ.
- [11] Α΄ πρὸς Τιμ. Ε΄, 18.
- [12] Μάρκ. Ι΄, 23, 25.
- [13] Καθ. ἐπιστ. Ἰακ. Ε΄, 1-6.
- [14] Β΄ Κορ. Η΄, 13-14.
- [15] Πρὸς Κολασσαεῖς Δ΄, 1.
- [16] Α΄ Κορ. Α΄, 27-28.
- [17] Ματθ. ΙΘ΄, 21.
- [18] Στίχοι Συναξαρίου κε΄ Δεκεμβρίου.
- [19] Ζ΄ ὡδὴ ἱαμβικοῦ κανόνος Χριστουγέννων.
- [20] Αἶνοι Χριστουγέννων.
- [21] Ἰω. Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὸ Γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- [22] Ὑπακοὴ Χριστουγέννων.
- [23] 1820-1895.
- [24] Ἰω. Η΄, 12.
- [25] Ἱερεμίας ΙΕ΄, 19.
- [26] Α΄ Κορ. Ι΄, 24.
- [27] Β΄ Κορ. ΣΤ΄, 10.
- [28] Ῥωμ. ΙΒ΄, 17.

[29] Ῥωμ. ΙΒ΄, 2.

[30] Γαλ. Ε΄, 13.

[31] Α΄ Κορ. Ζ΄, 23.

[32] Ἡσαΐας ΙΑ΄, 1 καὶ ἐξῆς.

[33] Ἡσαΐας Β΄, 4.

[34] Ἰω. ΣΤ΄, 67-68.

Πηγή: Ιερά Μητρόπολη Καρπενησίου